

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 84

Juuli 1936

8. aastakäik

Hää karjane.

Jehoova on mu karjane, ei mulle pole ühtegi vaja.

Noore rohu maadele asutab ta mind, ta saadab mind hingamise vee juurde.

Ta jahutab mu hinge, ta saadab mind õiguse jälgedele peale oma nime pärast.

Ka siis, kui ma käin surmavarju orus, ei karda ma kurja, sest et sina minuga oled; sinu kepp ja su sau, need trööstivad mind.

Sa valmistad mu ette laua mu vaenlaste nähes; sa võiad mu pead õliga, mu karikas on hästi täis.

Headus ja heldus aga peavad mind taga ajama kõige mu eluaja, ja ma jään Jehoova kotta kauaks ajaks.

Taav. laul 23.

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Palasta iela 3, dz. 5.

Ametlikke teateid.

Ühendatud Leitnandiks —
proovivõitnud *Acella Tenner.*

A. W. LOCKYER,
diviisi komandör.

Diviisi sekretäri märkmeid.

KINDRAL EVANGELINE BOOTH on töötanud väga palju mõeldnud kuul. Pääle suurte koosolekute Inglismaal ta juhataks ka erilisi koosolekuid välismaal. Kindrali õgadel lasub raske vastutuse koorem kogu Armeed töö eest maailmas. Viimane kuu on nõudnud tal erilisi jõupingutusi, sest kindral on pidanud nõu mitme osakonna juhatajaga tähtsate asjade üle, olles rahvusvahelises pääkorteris mitmed pikad tunnid erilistel põhjustel.

Palume, et Jumal õnnistaks ja kinnitaks meie kindralit.

MEIE DIVIISI KOMANDÖR, major Lockyer, viibis mõeldnud kuul oma puhkajal Inglismaal. Londonis olles major Lockyer külastas ka rahvusvahelist pääkorterit, kus ta ühes meile kõrgemate juhidega kõneles Armeed töö üle Eestis. Selle kuu ajal major Lockyer ühes abikaasa ja pojaaga tuli tagasi oma alalisele tööväelale, Riiga. Proua Lockyer, kes oma haiguse tõttu oli sunnitud viimima mitu kuud Inglismaal arstide ravitusel, on tervenenuid ja on jällegi meie juures Lätis.

Jumal õnnistagu meie armsaid juhatajaid!

SUVEKUUEDEL meie ohvitserid lähevad kõik, üksteise järele, oma aastalisele puhkusele. Palu nende eest, et Jumal rõhkkandaks nende ihulikke ja vaimulikke võimeid.

SELTSILISTELE tehakse üleskutses võtta osa erilise innuga suvisest vabaõhu võitlusest. Minge rahva juurde vabasse loodusse sõnniniga Kristuses, nii nagu Tema sin teigi seda, kui Ta elas alles sin maailmas.

RAHVUSVAHELISI MUDATUSI Komandör *Henry*, kes praegu töötab Kesk-Ameerikas ja Lõuna-Indias territooriumi juhatajana, sai lahkumise käsituse. Pääle lühikest puhkust Kanadas ta sõidab Londoni, kus kindral kõneleb temaga ja annab talle uue käsituse.

Kolonel H. Hodson, kes senini oli üldsekretär Lõuna-Aafrikas, on määratud komandör *Henry* asemele.

LÕUNA-HIINASSE on määratud uue territooriumi komandöriks kolonel *V. Rolf*, kes senini töötas Jaapanis. Kolonel *Rolf* on määratud brigadir *J. Sansoni* asemele, kes mõne nädala eest ülenud on aasse.

(Lõpp 4. veerul.)

TEE JA SIHT.

Meie ütleme vahest, et meie elu on nagu teekäimine läbi ajast, millega tahame üelda, et oleme rändurid teekonnal sihi poole meie ees. Arvatavasti mõistab iga rändur, et meil on siht igavikus, ja sellepärast võib näha enam ja inimeste juures sirutamist elusihhi järele.

Mitmed meie seast tunneme igavikuheliseid hingemaailmas nähes, kuidas põlatakse vaimlisi väärtusi, kuidas ajad muutuvad raske-maks, kannatamatumaiks ja pälliskaudsemaiks, kuidas kulla nõivõimus mündab inimeste vaateid, kui me paneme tähele, kuidas põlgamine ja vihavaen mürgitab inimkonda ja teeb kooselu raskeks. Loomusunnil pöördub meie pilk ülespoole valgemaite eluasemete poole ja meie igatseme parema ja puhtama maa järele. Mitmed laulikud ütlevad nii selgesti sellest, et meie ei ela siin, oleme vaid külalised siin maailmas, teekonnal oma koju.

Kui vaatame väliste tunnusetele, siis näib, nagu mitmed vaataksid ainult alla maa poole ja oleksid rahul sellega, mida elu võib siin pakkuda. Keegi tänapäevane kirjanik ütleb: „Siin on maa, inimeste kodu. Inimesele ei ole enam muud paika ega kodu.“ Keegi teine väljendab oma mõtteid sarnaselt: „Meie põlvkond on õppinud purjetama kompassi ja mitte enam tähte järele.“ Elu udus otsimise ajajärgus valguse ja selguse järele võib mõista sarnaseid mõtteid ja tundeid. Aga sageli on see ainult väljenduse huultega, trotsiv katse varjata oma igatsust Jumala järele, vahest on see iho ja teise pessimisti usu väljendus. Aga väga harva on see viimane sõna, mida üteldakse. Keegi mees kirjutas mulle oma südame rahunest. Lõpetus oli sarnane: „Vanad küsimused kerkivad uuesti, küsimused elu ja surma ja igaviku üle. Nad tulevad sageli murerikal õõli, kui viimane raadioheli on väsimusega vaikind.“ Kui meie püsimise pildi juures, et elu on teekond, siis on küsimus, mis on tähtsam kui kõik muud: „Kas ma lähen õiget teed, ja milline on minu teekonna lõppsiht?“ Siin on läbikatsumine meile kõigile. Kui lihtne peaks see olema, kui me vaatame inimeste elule, võime kergesti näha, milline teadmatus välitseb ja kui kahevahel on paljud elu sihi ja teede küsimuses. Piibel ütleb ka, et mitmed arvavad ennast olevat õigel teel, kuid lõpuks nad näevad, et olid surmatel. Et jõuda selgusele, ei aita oma ehitatud arvamine või mõte. Sõna valgus ja seletus on ainuke, mis kõljab. On imestusväärne, kui kergemeelselt liikatakse kõrvale kõik vaimulikud küsimused. Kord oli mul juhus rongis vestelda kahe mehega. Üks neist oli lugendud päevases uudislikes artiklit vaimuliku aine üle. Ta tuli nüüd mi-

nu juure ja palus, et ka mina loeksin sama artiklit, ja see oli algus kõnelusele. Mõne aja pärast ütles üks neist: „Ma arvan, et igaüks saab õndsaks oma usu järele,“ millele vastas keegi noor halastajaõde, kes võttis ka osa meie kõnelusest: „See ei ole õige, sest ainult usk Jeesusesse Kristusesse teeb meid õndsaks.“ Mitmed on just samal arvamisel kui see mees. Ometi ei ole midagi tarvilikumat kui teadmine, et kõnneime õigel teel.

Praegusel ajal on nii palju neid, kes teevad kõike võimaliku inimeste elu mugavuseks ja kergendamiseks. Jä on fakt, et praegu inimesed võivad elada paremais oludes kui enamalt. Tehnika ja kultuur on kergendanud silmapaistvalt inimeste elusid. Siirutatakse selle järele, et tasandada elu järsud kaldad ja elukardetavad kuristikud. Aga mida oleme õieti võtnud, kui teekond läheb kiiremini edasi siledail autotail, kui meie ometigi ei ole kindlad, et reisisse õiges suunas? Tahab näida, et üks ja teine asi, mis on tehtud kergendamiseks, kiirendab teekonda hukatuse ja kaduvuse poole. Mitmed ajaarengu „õnnistused“ annavad sarnase järelduse. Igaüks, kes soovib näha, võib leida palju näiteid. Teekonnal on juhtumisi, mis sunnivad järelemõtlemisele. Katastroofid, mis juhtuvad niihästi rahva kui üksikute isikute elus, näitavad tarvidust otsida endale uut teed, et mitte ühel päeval jõuda igavesse hukatusse. Kui vaatada oma elule, siis leiad selle olevat täis viha ja eksisamene ning kurvasust. Kui oled ükski, siis saad aru, kuhu sinu lahkumine Jumalast ja hää tuju rahvamurruga ühes tormamiseks laial teel on viinud sind. See ei olund õnn, mida võitsid. Juba muutub selgemaks lõppsiht kõige oma õndsusega. Keegi ütles väga tabavalt: „Inimese õnn on nagu mõni labidatäis valget liiva mullasel teel. Ta sarrab ja hiljab, aga al vaatab vastu muld, mida ta ei võta katta oma vähesusega. Lõpuks meie ei näe enam mingit teed, ainult — et lohistame ennast edasi üle mulla.“

Leidub palju teenäitajaid, aga mitte kõik ei näita õieti. Et leida Jumala teed, teed elu, on õieti väga lihtne. Meie ei pea kuulatama oma enese, sageli eksiteele viidud, südame häälale. Ka mitte meelitavatele häältele väljaspooli. Issand manitseb meid prohveti läbi: „Seiske teede peal, ja vaadake, kui küsige igaveste jalgteede järele, mis see hea tee on, ja käige siis sellel, siis leiate teie hingamist oma hinge.“ (Jer. 6:16.) Küsida tee järele, on täiesti loomulik, kui keegi on eksinud. Kui Sõna valgus saab näidata meile valgust, siis ta ilmutab meile Jumala teed. Ükski ei pea minema eksiteele, ka „meeltemadki mitte“. Aga meie peame küsima

ausalt ja häätahtlikult, otsides teed; siis meie ei otsi ka mitte asjatult. Meie kõik võime saada valgust ja selgust Jumala teede kohta. Vast siis on elu saanud õige mõtte ja sihi, ja meie võime kindlida kindlusega edasi teel.

Jumala tee on kitsas tee, ütleb piibel. Sellepärast on nii mitmed, kes ei taha valida seda ja kardavad kindlida temal. Mitmed valepildid on üles pandud, sest mitmed on arvanud ennast omavalt erilisel viisil Jumala meelühid, aga oma elulaadid nad olid askeedid ja hoidusid emale maailmast. Kui Kristus tuli, vaatas ta elule jaatavalt, ta elu oli täis juhtumisi ja elu. Jeesuse juures oli alati valgust ja ruumi, sellepärast tulid inimesed tema juurde. Ja ometi käis ta kitsast teed. Suurem osa ei leidnud allikat ta aulise eluga, sest nad olid kasvanud täis eneseõigust ja armastust. Jeesus käis Jumala tahtmise teel kuni lõpuni. Te viis teda Keetsemene ja Kolgatale, aga ta viis teda ka koju auriiki. Mida ligemale ta jõudis oma sihile, seda raskemaks muutus ta teekond. Saladus peitub ka Jeesuse sõnadega: „Sest kes iial oma elu tahab hoida, see kaotab seda ära; aga kes iial oma elu ära kaotab minu pärast, see leiab seda.“ (Matt. 16:25).

Sageli tehakse etteheiteid kristlastele, kui nad elavad teava pärast. Nende sisemine igatsus on teinud, inimeste arvamise järele, et nad kaotavad asju, mis kuuluvad sellele ajale. Õiguse pärast on see nii, et ainult tõsine kristlane suudab olla õiges vahekorras selle maailmaga. Aja mitmekesised hviid ei muutu kunagi sihiks, nii nagu see juhtub maailma inimestega. Ainult siis, kui oleme näinud igavese elu valgust, võime hoiduda, et süda ja meel ei saa kistud alla poole.

Kui siht meie ees on selge, siis oleme rõõmsad ja mõte sellele annab meile julgust. Lanud teavast on meie rõõmsamad võiduhõlindad. Kui nad kõlavad Issanda sõprade seas koduleel, siis võidakse teekonna raskused ja ebameeldivused. Meie ei või kunagi saavutada igavest sihti, igatsedes selle järele või unistades sellest, meie peame kindlida teel, mis viib sinna.

Diviisi sekretäri märkmeid.

(Algus 1. veerul.)

Adjutant ja proua Molin on saanud lahkumiskäsituse oma praegusel töökohtal diviisi komandöriks Islandi saarel. Loodame võivat anda järgmises numbris tema uut määrust. *Palume*, et Jumala õnnistused jälgiksid armsat adjutanti, tema abikaasat ja väikest Samueli ja Veronikat.

TÄNAGEM JUMALAT Tema juhatuse ja abi eest. Tema õnnistavad kiied on aidanud mõeldnud kuul tuhanded hingi teida halastust ja andestust.

Suurim rõõm.

JUTUSTATAKSE ilusa loo kuul-
sast Londoni silmaarstist, kes tal-
visel külmal ajal nägi kolme tüdrukut
vaateakna taga. Tal endal olid
käed täis pakke kingituseks oma las-
tele, ja mõõdund tüdrukuid, kuu-
is ta, kuidas kaks nende seast pöördusid
kirjeldada kolmandale, mis on vaate-
aknal.

„Säälik kaugemal,“ ütles üks, „on
ilus nukkude maja ja veel kaugemal
ilus nukk pruunide juukseokkidega.“

Arst küsis mõlemalt kolmanda
väiksema üle, kes, nagu ta nägi, oli
pime. „Tal ei ole ema,“ ütles üks,
„ema on surunud ja tal ei ole endal
kodu, vaid elab meie juures,“ ütles
teine.

Ta võitis peagi laste usalduse ja
asetas väikesed oma autosse, et viia
neid koju — kehva korterisse. Säälik
selgitas ta, kes ta on, ja varsti viidi
väike, pime tüdruk halgasse. Suur
arst, kes opereeris rikkaid, tahtis
nüüd teha lõikust ka väikesele, vae-
sele tüdrukule.

Lõikus mõõdus. Tüdruk istus oma-
ette toas kinniseatud silmadega. Lõ-
puks jõudis tähtis silmapilk, mil
võis võtta silmadelt side. Arst kõne-
les lahkest lapsega ja ütles, et
varsti, kui temal võetakse ära mühi-
sed silmadelt, ta võib näha. Ta ühises
nurgas valmistas keegi õde temale
illutuse — jõulukuuse elektrikõlmal-
dega. Kuuse ette oli asetatud nuku-
maja ja nukk, mida lapse sõbratarid
olid püüdnud seletada temale, kui
arst nägi teda esimese kord.

Jõudis hetk. Mühised võeti silma-
delt, tüketele järele. Oli vaid üks jä-
rel. Halastajaõel oli tunne, nagu ta
süda peatuks: arsti käsi värises.

Pikkamisi võeti ka viimane side
silmadelt, väikesed silmaload kergi-
tati. Kostis rõõmuhüüd. Ta nägi! Ta
vaatas lüsatule tuledele. Ta vaatas
imestusega arstile. Õnnelikult vaatas
ta nukumaja, ja arst, hoides tagasi
pisaraid, ütles: „Kõik see on sinule,
armas laps, kõik see on sinu.“

Väike tüdruk naeratas ja vaatles
kõiki ilusaid asju, aga jällegi ta sil-
mad pöördusid arstile.

„Kas sulle ei meeldi need ilusad
asjad? Kas sulle see nukk ei meel-
di?“ küsis ta. „Oh ja,“ oli vastus,
„olen rõõmus, olen väga rõõmus kõi-
gi kenade asjade üle, aga kõige enam
rõõmustan... Teie üle.“ Seda mõis-
tab iga haige. Neil on kõige parem
rõõm armastada Jeesust, ja tema on
neile kõik kõiges. Väike tüdruk rõõ-
mustas ilusate asjade üle, aga kõige
enam ta rõõmustas mehe üle, kes and-
is temale silmalvaiguse.

Mind liigutas väga kiri, mida sain
paari päeva eest noorelt tüdrukult,
kes kunagi oma elus ei ole kõnõindud.
Ta on kogu oma eluaeg olnud invali-
id ja viie aasta vanusest pälele on
Armee hoole all. Nüüd on tal kahe-
kümnes aasta. Ta võib lugeda ja kir-
jutada ning kulduda. Vaene tüdruk!
Kirjast võib näha, et tal on väga ras-
ke kirjutada, sest ta mõlemad käed
ja mõlemad jalad on halvatud.

(Lõpp 4. veerul.)

Ta elab minu köögis.

VAGA meeldiv on, kui köö-
gis, kus on suurim töö te-
ha, on keegi sõber, kellega
võib rääkida igapäeva elarus-
kuste ja keerdsõlmede kui ka
rõõmude üle.

Mul on sarnane sõber, kes
elutseb alaliselt minu köögis.
Ma leian teda süäl juba varasel
hommikutunnil, kui valmistan
perekonnale hommikeinet ja
saadan väikesed kooli. Tunnen
tema rahustavat lähedust, ta
paneab oma käe minule, kui kõik
ei lähe just nii nagu oleks va-
ja; kui tulevad mõned arusaamatused,
ta aitab mind õelda
lahkeid sõnu, mis meelitavad
täiskasvanute nägudele naeratus-
ta ja saavad väikesed kooli
rahuliku meelega.

Kui kõik on läinud ja ma
vaatan tüljale einelauale,
mõeldes, kui ruttu terved, nälgivad
lapsed võivad süüa kõi-
ke, ja kui vaatan oma õhukesele
rahakotile ja arutan endas,
kust toidust sahrvis võib val-
mistada ühe lõuna asemel
kaks, siis ma tõstan oma sil-
mad temale, oma Sõbrale, ja
tema sosistamine rahustab
mind; võin usaldada teda täiesti,
sest ta teab minu tarvidusi
ja võib aidata.

Ruttu pestakse sööginõud,
tahakse voodid üles, puhasta-
takse toad ja siis hakkab trii-
kima pesu. Milline kuldne või-
malus meie kõnelemisele. Posi-
timees annab mulle ebameeldiv
ja kirja kelleltki sõbratarilt
kaugel emal. Räägin sellest
oma Sõbrale, ja ta ütleb mulle,
kust ma saan tarkust selles as-
jas.

Oh milline rahuldustunne,
teades, et tema mõistab täielikult
ja et ta ei jäta tähele pa-
nemata kõige väiksemaid oma
lapse tarvidusi.

Jällegi saabub kiri — sel
korral rõõmustavate teadete-
ga — ka selle kirja sisu jagan
oma Sõbraga.

Triikides pesu, mu mõtted
viibivad iga perekonna liikme
juures kordamööda; mõni neist
on tööl, üks neist on Jumala
eriline sõnumikandja, teised
— koolis. Kas nad tegutsevad
õieti? Kas nad on kaitsnud
kurja eest? Tekivad mured:
võtaks Jumal kaitsda neid kogu
päeva jõooksul. Jällegi tõs-
tan oma pilgud ja näen oma
Issandat ja Sõpra. Näen tema
naeratusi, ja ta ütleb mulle, et
nad kõik on tema parema hoole
all. Oh, milline armastus tema
vastu täidab mind, kui mõtlen
tema suurele hoolekandmisele
minu kui ka mu armsate
eest. Olen nii väärarsetu, ja
ometi tema — Auissand — üt-
leb mulle, et olen tema laps,
sest ta armastab mind ja on
lunastanud mind oma verega

Kolgalal. Kuidas võin tasuda
sarnast armastust?

Siis jõuab lõunaaeg. Kui kii-
restini on aeg möödunud — trii-
kimine on lõpetatud.

Sõõmaag on mõõdas ja ma
istun oma väikestegea veel laua
juures. Mu süda on rõõmus,
sest kogu hommiku olin ühes-
koos oma Sõbraga.

Pärastlõunat puhkan natu-
ke, ja siis loen midagi Jumala
sõnast, et minu teadmine temast
suureneks — mõnda kir-
jakohta ma ei mõista, aga aeg-
ajalt ta ilmutab mulle astme-
liselt nende tähendust. Siis lä-
hen aiatööle, sest päle viimast
vihma on umbrohi kasvunud
hoogsasti. Ka minu Sõ-
ber on süäl, sest ta armastab
minu aeda ja annab ka süäl
mulle palju õpetusi. Kui kiiresti
kasvab umbrohi ja kui tugev-
ad on tema juured! Aga kui
õrnad ja aeglased on istutatud
lilled, kui hoolikalt peab ha-
rima neid, et nad õitseaksid!
Imeline päike, kuidas ta soojendab
ja rõõmustab pälele ja
lutava vihma; niisama õiguse-
päike kinnitab ja kasvatab
meid päle Püha Vaimu mahe-
dat vihma.

Siis lähen jälle oma kööki
valmistama õhtueinet. Kas jat-
kub kõigile? Ja, tõesti usun,
et jätkub. Nüüd tuleb ka pe-
rekond koju, nälginud ja val-
mis istuma lauda. Minu Sõber
on ka ligilad ja vaatab õnneli-
kule hulgale laua ümber, mille
kohal ripub seinal motto:
„Kristus on selle maja pää,
nägematu külaline iga eine
juures ja ta kuuleb iga kõnet.“
Kui jutlemine muutub sarna-
seks, mis ei meeldi temale, siis
seda pööratakse kohe teistes-
saaks rõõbastesse, sest midu ta
saaks haavatud. Kõik on ra-
huldatud. Siis järgneb õhtu-
palve. Kui rõõmus ma olen, et
Issand on siis meiega, kui iga
laps loeb oma piiblisalmi ja
vanemad lapsed paluvad kõik
kordamööda Jumalat. Milline
õnnistus on tema lähedus!

Ei või kujutella oma kööki
ilma temata, sest tema õnnis-
tab seda. Tean, et ta jällegi
iga päev rõõmuga minu väik-
seid toimetusi. Ta teab kõiki
minu teid. Täidan iga väikest
ülesannet rõõmuga, sest tema
on minuga. Tema kannab mi-
nu koormaid ja jagab minu
rõõmusid kui ka kurbusi. Mil-
line õnn, tunda alaliselt tema
ligidust, mis tuendab iga sil-
mapilgul minu vaimu! See on
taevarõõmu eelaimdus.

Armas lugeja, kas oled kut-
sunud Sõpra ka oma kööki?
Kas tunnud iga päeval tema
lähedust? See võib sündida,
sest ta tahab olla sinu külalli-
ne ja tuua sinu igapäevasse

Külgehakkav kristlus.

MA mäletan, kui käisin veel koo-
lis, kuidas mu õpetaja rääkis
kristlaste laialipillamisest järgmise
nätega:

„Kui sinu ema valmistab toitu,“ üt-
les ta, „ja tal juhtub jahu langema
pliidile, siis ta puhub selle ära. Jahu
ei või enam näha sel kohal, kuhu ta
langes, aga ta on siiski olemas —
laialipillatult ruumis.“

Ta arvas, et just samuti oli krist-
lastega kiusatuse ajal. Neid „puhuti
laiali“, aga sellepärast nad ei olnud
veel kadunud, vaid ainult laiali pil-
latud.

Kui auline, et Kristuse Vaim nen-
de sees oli nii tugev, et ehk küll
laialipillatud ja sageli täiesti üksin-
da, siis ometi oma eluga ja tegevuse-
ga nad levitasid kristlust sellel ko-
hal, kus nad otsisid endale pelgupa-
ga! Järeldus oli, et liikumine, mida
tahteti alla suruda tagakutsamisega,
levis veel suurema kiirusega.

Kui auline ka, et nad ei langanud
kiusatusele mõelda: „Minu mõju ei
täienda midagi, mida siis mina võin
teha; see on evangelistide ja aposte-
lite ülesanne, kuulutada armuõpe-
tust.“ Siis oleks tõesti õnnd tarvis
palju rohkem aega uue õpetuse levi-
tamiseks. Aga Jumal olgu kiidetud,
et nad põlesid põnevusest rääkida ka
teistele sellest, mida nad ise õid lä-
bi elanud ja oma eluga nad tunnistas-
id ülesse elavat Ärapäästjat!

Veel tänapäev leidub palju „külge-
hakkavaid“ kristlasi, sarnaseid, kes
ei pea ainult enesele, mida nad oma-
vad, vaid oma eluga ja tunnistustega
annavad seda edasi teistele, nii et ka
nemad saavad osa aulisest kogemu-
sust. Väike tüdruk kuskil perekonnas
võidetakse Jumalale. Tema julge tun-
nistus, tema muutunud elu ja tema
suur armastus, et ka teised perekon-
naliikmed saaksid päästetud, haarab
neid, ja ei võta kuu naga, enne kui
ka nemad on Jumala lapsed.

Kuidas on võimalik saada „külge-
hakkavaid“ kristlaseks? Siis, kui Ju-
mal võib täita meid oma Vaimuga,
muutub meil rõõmolepikematuks
elutarviduseks võita teisi Jumalale.

Minu sõber, ära anna endale ra-
hu, enne, kui Jumala imeline armas-
tus on valatud sinu südamesse ja sa
oled muutunud „külgehakkavaks“
kristlaseks!

Suurim rõõm.

(Aldus I. veerul.)

Ta ütles: „Mul on väga palju Ar-
mee sõpru. Meie korpuse õhvitserid
on mõnole lahked ja hääd, ja iga kuu
üks kord — tuleb Armeo orkester ja
mängib.“

Oh, kui tänuolik on ta iga õnnistuse
eest ja ei kaeba mitte õnnistust selle
üle, et ta kunagi oma elus ei või kõn-
dida. Kas oskame seda kujutella?

Meie kõik võime leida oma elus
palju, mille üle rõõmustada, aga kõi-
ge enam peaksime rõõmustama Jee-
susse üle!

ühiekülgssesse ellu imelist rõõ-
mu. Siis sa iga päevaga ar-
mastad teda enam ja enam, ku-
ni ta viimaks kutsub meid oma
juurde igavesse koju.

Sõprus vaenlasega.

Palestiina mägedes ronis keegi noor inimene; ta ronis alla orgu, kuhu oli asunud vaenlane. See oli meeldiv kõnnak Timnati, sest tee viis läbi õitsevate aasade ja lõhnavaid õlkupeude tikkade. Siin oli hoopis teistsugune elu, ei olnud ka vaja tõotada nii raskeski kui inimestel mägedel.

Orurahvas oli lahke. Üks nägu meeldis noorele mehele eriti, ja sellepärast sai temast alaline külalaste orurahva juures. Nii tekis vähehaaval sõprus noormehe ja oruelanikkude vahel, mille järeltund ta kaotas oma au, sattus vangi ja surma. Vana jutustus, aga tõsine, sest sarnased asjad juhtuvad veel tänapäev.

Küri rahvad sõdivad enese vahel, siis läbikäimine vaenlasega näib kahtlane. Meie oleme sõdurid Kristuse armees, kes võitleme saatanaaga. Meie ei tohi olla autud ja põgeneda vaenlase poole. Meie peame pidama oma autud vanet, teenida isamaad.

Sageli on meie tee raske ja sõdimine ei ole kerge asi. Sõdurilt oodatakse, et ta täidab kohustusi. Temalt nõutakse enese ohvrimit. Disipliin on liig vali ja ei lase hellitada ennast, et selle läbi kaotada jõudu kohustuste täitmiseks. Meie võitleme sellepärast, et oleme kutsutud sõdima. Meie usume kogu südamega meie Kuninga asja; aga meie peame pidama meele, et meie ei võitle mitte „vere ja liha vastu, vaid suurte vürstiriikide ja valdude vastu, sellisena maailma pimeduse valitsete vastu, vaimuliku kurjuste vastu taevaste asjade sees.“

Saatanal on inestamisvõime, ta lakkumissüsteem. Väisitud sõdurile ta tungib päale kavalate kiustustega. Salakuulajad katsuvad tuua teda veendele, et tee on liig kitsas, et disiplin on liig vanameelne asi, et kannatamatute asjade aeg on möödunud ja vaenlasest ei saada õieti aru. Sõdur ei ole enam küllalt ärkvel, väisib ja kaotab julguse, lõpuks katsub ise tulla asja veendele.

Jättes oma relvad, sest ei või ju minna üle vaenlase juurde täies sõjariietuses, sõdur läheb alla orgu, kus uimastatud sõdalikkust sõprusest ja nõrgendatud kergest elust, ta tähelepanematult langeb vangipõlve, kuni tema arme läheb edasi ilma temata.

Kas sa ei näe midagi samasugust oma südames? Kas sa ei ole muutunud üksikõikseks Jumala teenistuses? Kas sa ei ole teinud sõprust vaenlasega? Kas sa ei lase oma elus sündida asju, mida sa kord mõistid hukka? Need, võib-olla, on ainult väikesed püüasjad, mida mitmed ei märgugi. Jumal kutsus, et läheksime välja ja lahutaksime end vaenlastest. Kui sa ei ole valmis olema erinev teistest sinu ümber, olema sõdur, kes võitleb kõik teitse päeva nõdalas, siis parem ära katsu üldsegi olla sõdur.

Sõprus saatanaaga takistab astumast lähemasse ühendusse Jumalaga, võtmast vastu tema jõudu, tundmast tema auulist ligidust ja tema püha rahu. Aurikas sõprus Jumalaga lahutab sind saatana petlikkusest, nii et nad ei näi enam külgetõmbavat, sest vaenlasele ei meeldi sõravad näod, õigust armastavad südamed ja selle ligidus, kes mõistab hukka pattu ja kergemeelust, sest see tuletab talle alaliselt meelde lõpulikku hukkamõistmist, mis tuleb.

Kes lahku rahvahulgast, leiab peagi ennast olevat üksinda, temaga on vaid kõige kõrgem, ja ta teab kindlasti, et tema kutsumine on püha. Sarnase lahutamisega on Jumala Vaim märkinud iga Kristuse sõdurit.

Tekib küsimus: „Kas see on väärt?“ Kõigepealt võime öelda, et on alati väärt olla aus, sest meie peame ju elama isendaga, ja autus on ebaseeldiv kaaslane. Siis on ka väärt võidelda lõpuliku sihi kättesaamiseks. Õpetaja „hästi tehtud“ varjab ära kõik münd. Paulus mõtles sellele, kui päiale paljude lahkumiste, kannatuste, mitmete aastate vaesust vanglas, kus ainult vabastaja võis olla surm, ta kirjutab Paulusele: „Ma olen hääd võitlemist võidelnud, ma olen usku kinni pidanud, mis muud veel — õiguse kroon on mulle talle pandud.“

Paulus, vaadates sellelt kohalt tagasi orgu, kus möödusid ta noorusaastad plaanisest, ja töötades, võis olla rahuldatud. Ta oli astunud sõjaväkke, kust enam ei vahendata sõdureid. Aga — küsimus jääb — kas ka meie võime öelda ühes Paulusega, et oleme võidelnud hästi? Vasta ise, sest igatiüks meie seast peab ise andma vastust selle kohta, kas ta on pidanud sõprust vaenlasega või kas ta on olnud tõsine Kristuse sõdur ja jälgija.

Pühitus — kuidas seda omandada?

(Aigus 5. ltk.)

le ühes oma kõnes: „Teie peate Püha Vaimu anni saama, sest teie ja teie laste päralt on see töötus, ja kõikide päralt, kes kaugel on, keda ial Jumal, meie Issand, tahab enese juurde kutsuda.“ (Ap. teg. 2:38—39.)

Nii siis, see and on iga Jumala lapsele, kes ainult annab ennast meeldi ja tervelt Jumalale uss ja kes palub selle järele.

„Paluge, siis peab teie antama, otsige, siis peate teie leidma, kui nüüd teie, kes teie kurjad olete, mõistate häid andeid anda oma lastele, kui palju enam taevane Isa annab Püha Vaimu neile, kes teda paluvad.“

Kui sa otsid teda kogu südamega, sa leiad teda; see on Jumala töötus, ja Jumal igatseb tulla

Paberist nukkude valmistamine.

Juku ja Ella olid hääd sõbrad, ehk küll olid mõned asjad, mida Juku ei tahtnud teha meeldi — ja see oli lõigata nukkude riided. Juku tormas peaaegu mööda Ellast ja vaatas ta nukkude paberile mängulalal.

„Ma soovin, et sa aitaksid mind, Juku,“ öhkas Ella. „Ma ei saa hästi lõigata ümber nukkude, ja vaata, ma lõikasin vaese nuku kääre otsast.“ Ella tõstis üles käärid ja nuku, millelt ta lõiganud ühe kääre.

Juku võttis nuku oma kätte. „Sa võid liimida käe paberile ja panna seda uuesti külge,“ ütles ta silmapilgu järele.

„Tee sina seda,“ palus Ella, „ma olen liig väike.“

Juku kuulis oma suurt onu tulevat unke juures. Mida mõtleks küll onu, kui ta näeb teda lõikamas paberinukke? Juku oli nüüd juba seitsmeaastane ja ta ei tahtnud midagi muud maailmas nii palju, kui olla mehelik, tore, laialivaline mees nagu tema suur onu.

„Mitte just praegu,“ hüüdis ta ja läks ühes onu Johannesega verandale. Tal meeldis istuda sääl, kus onu Johannes puhkas päiale lõmat. Nad vaatesid ühiselt autosid sõitvat ühes kui teises suunas.

„Süü läheb Arnold Sepp,“ näitas onu käiega, „tal on ka oma öde kaasas. Mulle meeldib, kui poisid hoolitsevad oma ödede eest,“ ütles onu edasi Jukule. „Arnold on mehelik noormees ja tubli töötaja. Tal läheb elus hästi.“

Vanaema tuli verandale ja vaatas prillide läbi, kas ei ole mõnd paika istumiseks. Onu vaatas ja hakkas aeglaselt tõusma, sest ta liikmed olid kanged: „Siin on tool, öde,“ ütles ta, aga Juku oli juba tõusnud ja palus: „Ära tõuse üles, onu, palun, vanaema, võta see tool, ma pean midagi tege- ma.“

Juku läks hüpatas ja joostes Ella juurde.

„Ma lõikasin otsekohe ilusasse kleiti,“ ütles Ella peaaegu nukksudes, kui ta peatus ta kõrval.

Juku võttis käärid. Tal tõesti meeldis lõigata asju, ja kääridega oli kergem lõigata kui saega. Päiale selle, kui see tähendas mehelikkust, olla lahke oma öe vastu, siis ta tahtis olla sarnane.

„Ma lõikan sulle välja kõik nuku ja nende riided,“ ütles ta lauldes, „ja sina võid proovida neile riided selga, Ella. Eks siis ole parem?“

Ella naeratas ilusasti ja vend töötas suure innuga üheskoos öega.

Ma ei lahku Jeesusest.

Aastaid tagasi, kui esimesed valged misjonärid läksid Lääne-Aafrika kaldale Baroko jaama, neid etai süält ära rahva päälükkest, ähvardusega surmata neid, kui nad peaksid julgema veel tulla tagasi. Nad olid tõotanud usstavalt ja jätsid misjonihooone ja talu kahe ümberpöörnud pärismaalase, Tomi ja Uriah, hoolde. Uriah sugulased ja sõbrad tulid ja vedasid teda välja misjonihooonest ja lubasid peksta teda kui ta ei jätta Jeesust.

„Ma ei lahku Jeesusest,“ hüüdis hirmunud pois.

Siis nad peksid teda bambuse pillirooga, kuni ta oli peaaegu surnud. Aga tema kordas kogu aeg: „Ma ei lahku Jeesusest — ma ei lahku Jeesusest.“

Siis nad viisid teda väikese veo-ajakese juurde ja pidasid vaest poisikest nii kaua vee all, et ta oli peaaegu meelmarjusest, aga iga kord kui ta pea kerks veepinnale, ta ütles: „Ma ei lahku Jeesusest.“

Päiale selle nad panid tema ümber kõie ja riputasid teda oma ümmarguse omni keskpaika ning süütsid tema all tulle, millele nad viskasid punast pipart, mille suits ületas kõiki seni läbikannatud valusid. Vaene poisik kõhis, kuni ta minestas. Kui nad arvasid, et ta on surnud, nad võtsid teda ära ta rippuvat asendist ja lohistasid teda öe, kus ta mõne aja pärast avas oma silmad.

Niipea kui nad nägid, et ta oli ärrganud, nad tulid ta ümber ja hüüdisid: „Nüüd sa lahku Jeesusest, eks ole?“

„Ei, ma suren Jeesuse eest. Ta suri minu eest ja ma tahan surra tema eest,“ vastas pois.

Arvates, et nad ei või teda hirmutada ja ülerääkida, nad lasksid teda vabaks, ja ta läks lähemasse misjonijaama.

On sul samasugune kindlus, mida näitas üles väike must neegripois? Ära ole arg, seisa julgesti Jeesuse eest!

Tallinna I.

Meie tänane Jumalat võimaluste eest, mis meil on olnud möödunud juunikuu jooksul. Tema töötused on kindlad, Tema abi ja ligiolu püsiv. Iganädalased vabaõhukoosolekud Kadriorus ja Rannamäel suvekuude jooksul on võimalused, milliseid hindame ja tarvitame, tunnistades Jeesusest meie Päästjast ja kui igaihe isiklikust õnnistegijast. Vabaõhukoosolekute kogunevad suured hulgad inimesi, kes on unustanud oma surematu hinge ja selle, et meie jäävad kodumaa ei ole siin. Laul ja muusika kutsub ligi üksikõikseid jumalaid, kuid ka kurbi patust ja murest rõhitud hingi. Oleme näinud, kuidas sõnum Jumala armastusest ja tunnistused Jeesuse päästvast ja kaitsvast väest on äratanud neis uut lootust, usku ja taht, mõistes, et neilgi pole kõik kadunud, vaid et meie armastav taevane Isa tahab meid kõiki juhtida Tema armastuse ja õiguse teedele. Seepärast, et need võimalused on nii suured ja väärtuslikud, mis meile on avanenud vabaõhukoosolekutega, tahame senisest paremini, suurema tahte ja usuga edasi jätkata selle ülesandega, mida Jumal

Meie võitlusväljalt.

meile on usaldanud. Aga meie tahame ka paluda, et meie oleksime selleks väärtuslikud ja kõlblikud, sest kui meie kätte on palju ustud, siis nõutakse meie käest ka palju, ärme seda ilal unustame. Rõõmustame, et oleme senisele lisaks veel juure saanud kaks koosoleku paika, s. o. igal teisipäeval Vanakraami turul ja igal laupäeval Lubja tänava juures oleval platsil. Täname siidamest Tallinna Linnavalitsust ja Tallinna-Harju Prefekti nende lahke vastutuleku eest selles asjas ja soovime neile Jumala õnnistusi.

V. Muul, kapten.

Tallinna 3.

Tänane Jumalat nende võimaluste ja õnnistuste eest, mida oleme omanud töötades vabaõhus. Ilusad, soojad suveõhtud annavad erilise võimaluse puutuda kokku nende hingedega, kes meeldid hoiduvad puutumast kokku Jumala sõnaga. Möödudes vabaõhukoosolekute või seisatudes uudishimust, võib mõnigi öeldud sõna või lauldud laulusalm puudutada südant ja panna mõtlema

Jumala piirita armastusele ja päästmisele.

Korpuses, kus töotan, on esimene suvi, mil peetakse vabaõhukoosolekuid. Vaatamata sellele, et koosolekuteplatsid on uued ja sissetõotamata, on rahva osavõtt elav. Huviga kuulatakse tunnustusi, Jumala sõna, ja võetakse osa laulust niipalju kui võimalik.

See on Jumala töö ja Tema viib oma tööd edasi tarvitades neid nõrku oma tööriistadega, kes usaldavad endid Tema kätte.

S. Muusekaant, leitnant.

TARTU.

Ilm kuum ja taevs kõuepilves, väike salk päästesõdureid Tartu tänaval rattab vabaõhukoosolekule, pühkides higi otsaesiselt ning jälle tõstes pilke üles, kas ehk ei tule vihma? Kord ligemale, siis jälle kaugemale, ning alati tullakse täidetud südamega, sest usk ei tule ilal tühjalt koju tagasi.

Koosolek ruumis on saanud ka õnnistuseks. Mitmed on tunnud põudu oma hinges, ning rutanud elustavale allikale, kus hing võib juua ja jälle juua.

H. Eimann.

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstiid juulis.

Joh.	K.	15.
Maailma valgus.	N. 16.	5:17—29
K. 1. 1: 1—18	N. 16.	5:30—47
N. 2. 1:19—28	R. 17.	6: 1—14
R. 3. 1:29—42	L. 18.	6:15—27
L. 4. 1:43—51	P. 19.	6:28—40
P. 5. 2: 1—12	E. 20.	6:41—59
E. 6. 2:13—25	T. 21.	6:60—71
T. 7. 3: 1—13	K. 23.	7: 1—13
K. 8. 3:14—24	N. 23.	7:14—27
N. 9. 3:25—36	R. 24.	7:28—39
R. 10. 4: 1—14	L. 25.	7:40—63
E. 11. 4:15—30	P. 26.	8: 1—11
P. 12. 4:31—42	E. 27.	8:12—27
E. 13. 4:43—54	T. 28.	8:28—45
T. 14. 5: 1—16	K. 29.	8:46—59
	L. 30.	9: 1—12
	R. 31.	9:13—27

Nädala palveained.

- Juuli 5. Norra, Rootsi, Lapimaa, Soome.
- " 12. Euparaste organisatsioonid.
- " 19. Hispaania ja Portugaalia.
- " 26. Kõik, kes ravivad või hooldavad haigeid.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 83 — Juuni 1936.

Ohvitserid:

Kapten V. Muul 75, ltn. A. Katvelli 40, ltn. A. Pihlamets 40, kapr. H. Eimann 25, ltn. A. Tennen 40.

Allohvitserid ja sõdurid:

Envoi L. Bakul 35, sõdur M. Rosenberg 50, seers. L. Rattik 30, seers. A. Krees 25, seers. F. Leemann 25, seers. A. Matvues 25.

Suurim maailma mess avati Texase osariigis, Dallases, ja kestab 6. juunist kuni 29. novembrini k. a. Näitus läheb maksma rohkem kui 25,000,000 dollarit.

Texase osariik Põhja-Ameerikas on 265,000 ruutmiili suur. Temas on lehvitud kuue riigi lipud: Prantsuse, Hispaania, Mexiko, Texase vahariigi, Chendriikide ja nüüd juba neli aastat Ameerika liitriikide lipp. Tema pinnal peeti San Jacinto lahing, mis loetakse üheks otsustavamaks maailma ajaloos.

On tähelepanv selle maa areng 100 aasta jooksul maksikutest väljast põllumajanduslikeks riigiks, 6,000,000 elanikuga, kus nüüd peetakse näitus.

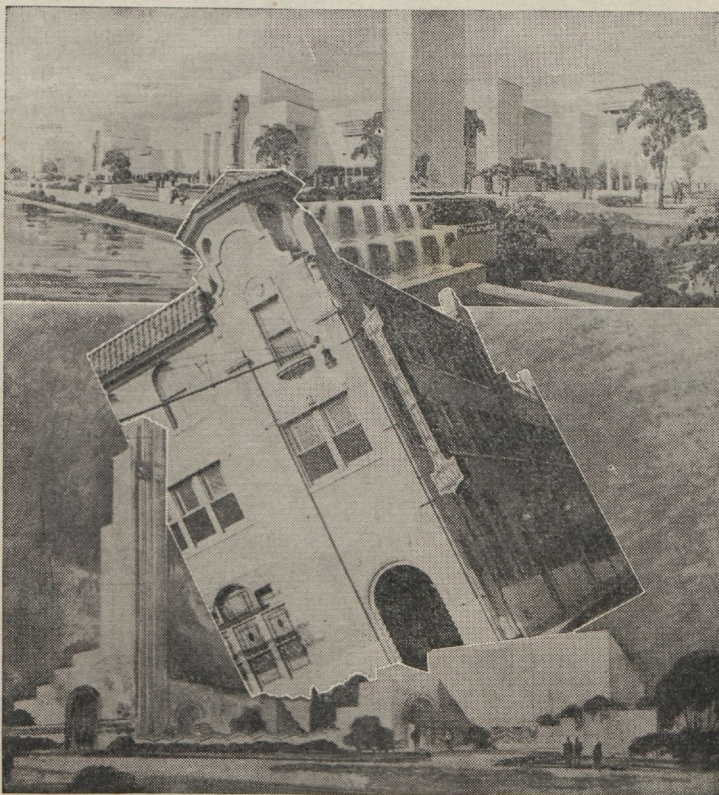
Ümber 70,000 dollarit kulutati usupaviljoni püstitamiseks. Siin on igal usutunnistusel ja nimetusel oma paik, ja erinevatel päevadel esitab iga üksik oma programmi selle maa vaimlise heakäikule kaasaaitamiseks.

Päästearmee, kes omab siin diviisistaabi, võtab täiel määral osa sellest näitusest. Maailmasõjast saadik on Päästearmee olnud populaarseim usuline liikumine Ameerikas, millesse häatahtlikult suhtuvad kõik teised liikumised. Selleks on palju kaasa aidanud tema suur sotsiaalne töö.

Näitusel on ka kujutatud rahva kultuuriline areng. Igasugustel töö- ja tegevusaladel on oma paviljonid. Näiteks on suured alanduse ja loodusteaduse hallid, samuti ei puudu akvaarium. Toredasse miljondollari lisse ehitusse on paigutatud rahva hariduse arenemise näitus jne.

Texas ootab 12,000,000 külalist. Texase saja-aastane näitus palub külla sõpru üle kogu maailma, et tutvustada neid oma riigi omapärase näitusega.

Ameerika.

Pildil: Mõjuka esplanaad. Päästearmee diviisistaap. Usupaviljon näitusel.

Laule rünnakul „Maailm Jumalale“!

1.

1. Kadund on valu, kahtlus, võitlus, riid. Igavest lõpnud mure, vaev ja piin. Kadund on kõik, mis mulle valu teeb, Mu sidant Jeesu veri lumivalgeks teeb.

Igavest kadus ajamerre päev, Patu, kus olin, nüüd ei teda näe. Otisin rõõmu, Jeesus tõrastas mind. Ta risti pääl on kannud kõik mu patud, süüd.

Koor: Üks valge rüüd ja kollast kroon, Ning eluase auline Mul selgest armust antakse Sääli õndsad kodumaal. Sest Jeesus on mu Päästja, Ta lunastanud mind; Ristil maksis minu süüd. Rõõmu tunnen alati armastuse sees. Ma elan, jah, ma elan läte juures.

2. Uskmatu kadus, kahtlus, kurbus ka, Kadus see ära sinu surmaga. Kõik see on kadunud, ja mu Jeesus mind On lunastanud, olen Tema verehind.

2.

(I. M. 226).

1. Sääli parem maa, nad ütlevad, ;: Ius maal! ;: Kus patt ja häda puuduvad, ;: Ius maal! ;: Sääli õhus laulud kolamas ja ingliitvuh hõljumas, Kulakanded riigis kaunimas. ;: Ius maal! ;:

2. Ei pilved kata taevast sääli, ;: Onnis maa! ;: Ei pisarilgi palge pääl, ;: Onnis maa! ;: Nad joovad armuõgedest, Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva lüdest, ;: Onnis maa! ;:

3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd ;: Sinna saa. ;: Surm ega õudsed patuööd ;: Sinna saa ;: Sääli on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesus vere päästmatud Ja oma patust pöörmatud ;: Sinna saa! ;:

Maailm Jumalale!

5.

I. M. (uus) 43.

1. Vaat kuis nüüd ripub ristipuul, Kes võitnud rahukuningaks — Mis raske süü võib olla tal, Et teda nõnda vaevataks? Ja vaata, poolel lõmlemal On ripp'mas kurtajetüüd — Kuid miks saast risti lõõdud Ta, Kes puhas, püha, laitmatu?

See minu eest, tõest' minu eest, Et Jeesus suri Kolgatal; Mu hing võib saada puhastatud, Ses puhas vere valatud.

2. Oh vaata, hing, see meie eest. Kuis tema raskest kannatab Ja valksest sureb ristipuul Ning valus pää ta langetab! Nii püha, siiski meie eest, Ta raskest pektud, haavatud. Me eest sai veri valatud, Et patust saame vabastud.

3. Oh kallid Päästja, võta mind, Nüüd armastada tahan sind. Ma lahkun kõigest roojusest! Ja elan armutänukest; Sul annan kõike, mis on mul, Oh võta mind, nüüd kuulun sul — Sul ennast rõõmsast ohverdada Ja elu sulle pühendan.

4.

I. M. (uus) 113.

1. Kui töö on raske, suur on hool, Kui olen väsinud nõrk; Kuigi ni ja pigem on igalpool Ja maailm mu vastu kõrk; Kui raske kiusatuste aeg, Üht häält kuulen hüdnud mul: „Nüüd võta mõök, su ees ootab võit — Su Päästija abi sul tooh!“

Meil on üksi Jumal, kes aidata võib, Alati aidata võib.

2. Ei ole ükski pilv nii paks, Ei ükski jõud nii suur. Ei ükski suuda mind hinnata, Ei ka pikki põhinõud. Kõik kartus langes, põgenes. Ei nuta, vaid imestan, Kuis ial võisin ma kahelda Mu Päästjas, kes aidata võib.

3. Jeesus, sind tahan usalda Kuigi mul mõistmata, Usalda kuuldes kõnehäält Kui vaenlast ma kohtan ka. Sa annad ole igavest, Mis sügav ja mõõtmata. Kõu muutub rõõmsamaks helinaks: Mu Päästija hoida mind võib.

5.

(I. M. 358.)

1. Oh kui õndsad kõik need, kes on Päästjale truud, Kellel taevast on aarded ja ees. Keel ei väljenda saa, kuidas rõõmustab hing, Mis on Jeesuse armastust täis.

Hüidkmed rõõmsast „halleluja“, Marsides kõik mõõda teed. Laulegem lunastavast käest, Mis meid päästnud patu väest, Jeesus õnnelikuks alati meid teeb!

2. Magus rõõm on mu sees, kõike Jumalalt hääd Talle vere ma omanis nüüd. Usun südamest ma, „taevaõndsus nii suur Jeesu nimes!“ see on minu hüüd.

3. Jeesus alati on minu päike ja laul, Oh, et tunneks ta päästmist kõik maal! Tema armastab mind, surres kannatas kord. Et mind päästa ja murda mu meel.

4. Püha õndsust mu meel tunneb altselt siis, Mis mul elustav veri on toond. Oma Päästjaga vaid olen õnnistust täis, Taavarahu ta hinge mul loond.

6.

Ingl. m. (uus) 474.

1. Laulame nüüd päästmise ja rõõmu sõnumid, Laulame nüüd Jeesu verest, mis meid puhastand. Laulame, et maa ja taevast vastu kajatab, Kõik lauldes edasi läeme.

Nüüd edasi; me koduramale! Võitleme, kuni sinna jõame! Me kodumale, kus ei ole patuhäid, laid, me õnnes sinna nüüd läeme.

2. Kuidas rahvas rõõmustab rahu sõnast, Kuidas nõrgad abi saavad meie Jumalast, Kuidas need, kes armu saanud, lauldes tänavad, Me auga koju nüüd läeme.

3. „Küll nad varsti nõrkevad,“ nii mõni ennustab, Ei nad tea, et me Jeesus ikka juhatab, Ja ka surend ingliitvaid veelgi aitavad, Me auga edasi läeme.

4. Meie Kuningale nüüd me valmistame teed, Kuigi maailm takistusi võitluses meil teeb. Pimeduskis, mis me näeme, püevavalgeks saab, Sest rõõmsalt edasi läeme.

7.

1. Jhes, vennad, võitlusele. Tõstke lippu rõõmsalt! Meie pääl, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma. ;: Päästja läbi võidan ma. ;: Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võideldud, Ei nad lahkund armsast sõbrast. On Ta pigem astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvirsti käib meie eel; Juba puna koht nii armsast. Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevast, valkese õnnelimas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis. Sinna igavesti jääd.

8.

1. Jumalast kaugele kord kõndisin ma. Olles üks patu vang, Kuni mind Jeesus sai vabastada Aulisel Kolgatal.

;: Auline Kolgata ;: Sääli võlad kõik maksti ja andestust sain. Auline Kolgata.

2. Õnnelik täiesti on nüüd mu meel Kiitus halleluujal Igavest hõiskab ja laulab mu keel. Auline Kolgata.

3. Jumala vaim mulle tunnistanud. Jeesuse oma ma. Tõutused kõik saivad kinnitatud Aulisel Kolgatal!

4. Vii oma patud ja kõik oma süüd, — Kolgata ristile. Kõikidest pattudest päästab sind Auline Kolgata!

9.

I. M. (uus) 348.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hüüd, Täit vabastust, päästmist Ta tootab nüüd. Sest ärkage, orjad, kes magate veel, Kui usute, valgus ja au on siis eel.

Jah, Juuda soo lövi ees murdub kõik ahel. Ta uuesti võitub toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoivad kinni kõik meeled ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Kõll Temaga pääsete võitluse seest.

3. Kill äge on võitlus siin muredemaal, Kuid teavus teid ootamas auline saal. Sääli valmis ju kuningriik, kullane kroon, Ning võidupärg võitjale, Issanda troon.

10.

1. See kes tunneb Jeesust, imeväge näeb, Rängemates võitluseski võitjaks jääb. Tõutused Ta sõnas — kaljust kindlamad. Imetähed usu läbi sännivad.

Võitu, võitu, vere väes on võitu, Võitu, võitu, Talle vere sees. Meiega on Jumal, imejõud on Temal, Sõnakulelikud saavad võidule.

2. Ära lase sõjas julgust kaduda, Ehk küll pimeduse vägi ärhvardab. Isa armu käed hädas aitavad. Imetähed usu läbi sännivad.

3. Kui ka ristitules usku proovitaks, Kangelane surmani jääb usstavaks, Isa tootus meile seda kinnitab; Imetähed usu läbi sännivad.

11.

1. Olgem võitluses valmistud, vennad ja õed! Juba eemal meil ilmutuvad vaenlaste väed, Kurat, patt ja maailm piiduvad hukata meid, Jeesu nimel me võidame need.

;: Anult ristitee koju viib ;: Nüüd ma selgelt näen, Kui ma koju läen, et ristiteel koju läen.

2. Tahan rutata verejälgedes. Nüüd aegsasti edasi, Kuni sinna saan, Kus kõik õndsad näen, kes sind võideldud truusti.

3. Maha jäidan sind, missav maine te, Sest igavest lahkun ma. Sest et ülesse taevarõõmuse kutsub Issand mind hingama.

12.

1. Jeesus juure rutta, oh hing, Veel oma sõnas kutsub Ta sind; Jah, meie keskel seisab Ta siin; Hüüab: „Oh tulge kõik!“

Õnnis, õnnis saab see olema, Kui me taevast suure rõõmuga Sääli ingliitiga kõik laulame.

Au, kiitust Talle. 2. Tulge kõik vaeused, vaevatud nüüd, Jeesus teil pakub armu ja hüüd, Andeks Ta annab kõik teie süüd, Tule oh kadund hing.

3. Tänaagi pakub Ta armu veel, Tahab meid saata õiguse teel! „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab Ta hääl, Tule oh armas hing.

13.

(I. M. 421.)

1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Et patuga võidelda sääli. Käime vabadustel, saatan põgeneb eel, Hingi Päästjale võidame kõik.

Jah Jeesu eest ma seisain vaid Kes võitluseõllu, tormisid. Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisan Päästja eest.

2. Meil on armastust patuse, kadumu eest Ja sõdime patuga siin. Päästeseõnni hüüd kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks, kui hää on ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest Ja lunastas maailma süüd. Üles tõusis ta siis, eel praegugi veel, Päästab kõiki, kes temale truud.

KOORID.

Kõik mu patud Ta heitnud mere sügavusse.

Kõik mu patud, süüd ära võetud nüüd, mis siin vaevanud mind. Piibel ütleb, et sääl ei enam merd olegi.

Siis ma tean, et mu patte ma ei näe ialgi.

1. ;: Sul', Sul', Sulle ma jään ;: Sul', kui ma elan Ja Sul' kui ka suren; Mu Issand, Sulle jään.

2. Mina rändasin kaugele kõrvelteel, Kaugele maal, tiñjal maal, Kuid Jeesus otsis mind armuga: Oh see päev, õnnis päev!

3. ;: Tõotes Su eest ;: Alati us-tavalt, tõiselt Tõotes Su eest.

4. Mul on nii vähe anda Sul, See eest, et Sina oled mul. Mul on

Maailm Jumalale!

nii vähe anda Sul', kuid kõik seda võta nüüd.

5. ;: Ius Jeesus ;: Pärl, kaus ostitud, oled Sa nüüd ;: Ius Jeesus ;: Rõõmuga hõisates teravast Sünd!

6. Auline Päästja, auline Vend: Lõpmata armu nii pirramata. Auline kodu valmistud meil — Imede ime — kord olen sääg.

7. Ta on mul, Ta on mul, Armastab otsib mind, Helab mind, kannab mind armuga.

8. ;: Taha kui tahad Sa, ;: Tõlevaim rõõm maailmas mul On teha kuis tahad Sa.

9. ;: On sul meeles ;: Kõik, mis Jeesus su eest kannatas? ;: On sul meeles, ;: Kuis Ta suri risti puul?

10. Kuigi tee täis ohakaid, ikka mõtelge: Päästja ligi alati, jõudu annab meil. Ehk küll saatan hirmutab, meie motokas jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“

15. Issand, sinu ma pääkese paislel, Tõest' sinu ka tõmmisel a'al. Kuulun sulle nii rõõmsus kui mures, Kuulun sul, tõesti sul, ainult sul.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, 1/2 a. 70 s. Täisknumber 10 s.

Ilumisaeg: 1. juulil 1936. Vastutav loimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

ESTI RAHVUSARMAATUKOOLI ARA